

І просто було

Ігор Павлюк

І просто було — немов без душі.
І церква тиснула злотором.
Любив — не любив, і жив — і не жив,
А вже захворів польотором.

До весел мене прикував Харон.
Я долю піснями гладив.
А ще для пісень нема заборон,
Крім неба, немає влади.

Вже стільки снігів, що не видно їх.
Вже стільки кохань — що вмерти.
Я ляжу в траву біля відьм моїх
Засмучених і відвертих.

Вічнуємо ми за усе, що є,
Було, і за те, що буде.
Усе мені рідне, усе не моє —
Поле, моря і люди...

Для кого бути? Куди іти?
Тяжкий цей політ стоячий.
Від сигарети зорю засвітив:
Плаче.

І якби знав, що не буде гірш
Дітям цієї планетки,
Давно написав би останній вірш,
Пішов би в долину предків.